

מיכתבים

אוניברסיטה בנתניה

על ריבוי הרשימות לכנסת ה-12. למרבה הצער קמו 25 רשימות שהתחרו לייצג את העם, וביניהן שש רשימות רחוקות. נראה לי כי כל מי שהיה בירו המזומנים והחתימות היה ראשי לרוץ לכנסת. האזנתי לדבריהם של המועמדים בכלי-התיק שורת, בעיקר אלה של הרשימות הקטנות, וממש חבל על הכסף ועל הזמן שהם השקיעו. רשימה אחת הציעה לבחור רב ראשי נוסף ואחרת — להקים אוניברסיטה בנתניה דווקא. **מנשה פרסקי, נתניה**

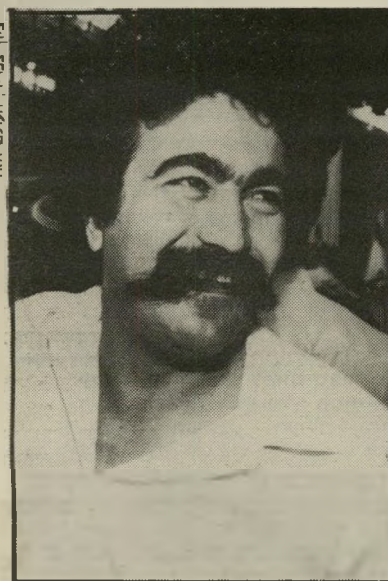
פנישת מחזור

לכוגרות בית-הספר החקלאי בנחלת-יהודה, בשנים 1948-1947: אהנו, כוגרות מחזור זה, מעוניינות לקיים פגישת-מחזור ולא הגענו לכל הכתובות. ולכן אנו מבקשות שכל מי שלמדה באותן שנים תתקשר לאחר מן המיספרים הבאים ותמסור את שמה הקודם והעכשווי, כתובת ומי-פריטלפון: כבתי-אבי: לתמר (קפלינסקי) כהן, 053*666441. בתל-אביב: למרים (שטיין) זאבי, 03*444096. במשאבי-שרה: לטובה (איצקוביץ) אבריאלי 057*963288.

בוגרות מחזור 1948-1947

זאת שארית, זאת?

על מצב השיער של אנשי-ההסברה של שתי המפלגות הגדולות («מה

אישה-הסברה פריץ רעמה

ההבדל?», «הנדון», העולם הזה 12.10.88.

מה קרה לאורי אבנרי? האם קהו עיניו מראות? כיצד אפשר לכתוב ש-אנשי-ההסברה משני הצדדים תולשים את שארית השערות שלהם מראשי-הם?

מה פתאום שארית. איזו שארית. הרעמה של עמיר פרץ (מערך) זאת שארית? הבלורית של דן מרידור (ליכוד) זאת שארית?

דב בן-מנחם, תל-אביב

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות, מיספ-טיות או טכניות.

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקוד — 63458. בשעת הצורך ניתן גם לפנות בטל-לפון — 232262 (03), בפקסי-מיליה — 972*3*245242. מנז' 2009, ובטלסקס — RMYM IL 341667.

(המשך מעמוד 3)

מבקרו של המשורר תומאס אליוט: «דור דור ודורסיו»: על רובע סוהו: מי שחשקה נפשו. בקצת סכנה לאי-מסוכנת».

או כיצד נעלמה מאמך-המילים ההודמנות לט' בוע, ברווחו על «כריסם מטופחת-הבירה» של הר אנגלים, את הצירוף «כריסם מטופחת ותפוחת הבירה»?

נתן רוזנבלט, רמת-גן

הגזמתו

על שימוש נדיב בשמות-תואר מר-בי-שכחים («לילות ישראל», העולם הזה 19.10.88)

שמות-תואר ממלאים תפקיד חשוב בתיקורת הבינאישית ובמיוחד בכתיבה עיתונאית. ודווקא לכן מן הראוי להשתמש בשמות-תואר מסויימים רק כאשר השימוש בהם צמוד לעובדות. אחרי שקראתי את שני הדפים של לילות ישראל אל האחרונים, יש בהקשר זה כפי רק מילה אחת: הגזמתו!

שחקן פלוני הוא פופולרי: זמרת-אורחת אחת היא מצליחה ואשתו של ברנן היא יפהפיה וזה כאשר שמות-תואר אלה, עם כל הכבוד, אולי לא כדיוק הולמים את המציאות והם גם, בהתייחסות הנריכה ביותר, נשמעים מאוד מגזימים ומגזומים. רחל יצחקי, ירושלים

בגדים אינם אורחים

על שגיאה לשונית נמוצה («גם זה וגם זה», העולם הזה 12.10.88)

מצטער מאוד. אפילו שזאת דניאלה שמי הגי

אישה-הסברה מרידור בלוריתו

דולה, המודיעה לנו, כי טרם הגיעה השעה להכין את בגדינו לחורף, הרי אין כל אפשרות לאכסן (כדבריה) את בגדיה-הקיץ. בגדים מאחסנים, לא מאכסנים.

כי ככה קובע המילון: לאכסן — לקבל אורח בבית: לאחסן — לאסוף, לאגור, לשים במחסן (או בארון-הבגדים). עדי גלזר, תל-אביב

מהלך מצדה ומוצרט

על היוצר שיצירתו הושמעה לרגלי המצדה.

פה ושם קראתי ביקורות על כך שמצאו לנכון לנגן במצדה דווקא יצירה של גוסטאב מהלר, היהודי המומר שבחר בדת הקתולית לא רק על-מנת לזכות במישרת מנהל האופרה הווינאית, אלא גם מכיוון, שלדבריו, כאמת נמשך לדת ה' זאת.

אבל מה לעשות ודווקא יהודים שבחרו בנצרות היו מגדולי התורמים למוסיקה של העת החדשה. כך, למשל, לא הסתפק אחד מעשירי וינה שלפני 200 שנה, היהודי המומר שעלה לגדולה, ריימננד ווצלר פון-בלאנקנשטרן, בלהשכיר את ביתו לאמדיאוס מוצרט (ולהיות סנדקו של בנו בכורו), אלא הוא היה גם זה שהכיר למוצרט כומר איטלקי אחד (למרבה צירוף-המקרים, גם כן יהודי די מומר), לורנצו דה פונטה, שכתב את הטכסטים לאופרות רבות של מוצרט (כמו דון ג'ובאני). היים גריין, רחובות

קורא יקר?

אני מניח שגם שימעון פרס בשכשכת-זוהו (תשמ"ה) ויצחק שמיד כרוכב על סוס-עץ בקרוסלה (תשמ"ו) לא התלהבו מציריהם. על ליף עצמו ידעתי אך מעט. ידעתי ששמו המקורי היה ליפנסקי, שהוא יליד העיר לייפציג בגרמניה, שעלה ארצה בגיל 8, מראשי הגרפיקאים בארץ, שעיצב בולים ומסמכות וזכה בפרס מטעם הא"ם. הוא היה אדם שקט מאוד, עדין מאוד. כשנים האחרונות החלים להקדיש את עצמו לציר.

שרון תשמי"א דחפור כמו פוק

שרון תשמי"ב ויקונו פראי

הוא לא יצייר עוד אנשים-שנה. בשבוע שעבר, בגיל 63, נפטר לפתע פתאום. מנהל חברת-פיטוטום, שבה עבד לפני שנים, אמר עליו בפשטות: «איש נהדר». אין מה להוסיף על הגדרה זו.

דן גורדון

ליף

כמה מקוראי העולם הזה מכירים את שמו של רב ליף מעטים. אך כל הקוראים מכירים את פרי עבודתו.

כי במשך 12 השנים האחרונות צייר ליף את שערי אנשי-השנה של העולם הזה. הוא ירש תפקיד שמילאו בעבר ציירי-שערים קודמים, כמו דוש (אמיל שמורק;

תשי"ב), שמואל כק (חיים כהן; תשי"ג, ועוד שלוש), שימעון צבר (פינחס לבון; תשכ"א, ר' עוד שניים) עמירם שמיד (משה רייף; תשכ"ו) יוסי שנון (גולדה; ועוד).

מכיוון שכל השערים של אנשי-השנה מוכנים בסודיות רבה, פן יודלף סוד והותו של איש השנה בסרם עת, כמעט ולא הכירו את ליף גם במערכת. שיתוף-נוני נערכו תמיד בצורה דיסקרטית מאוד, לרוב בבית. אהבתי לעבוד עם ליף, מפני ששרה בינינו

וייצמן: תשל"ח מוקונו מרי

הכנה כמעט אוטומטית. כדרך כלל הסברתי לו בקצרה את תוכן המאמר שינמק את בחירת איש השנה, והוא חזר אחרי כמה ימים, כשבירדו סקיצה המביעה את אותו הרעיון. לעיתים רחוקות היה בינינו ויכוח על העיקר. התווכחתי על פרטים. לא תמיד אהבו האובייקטים שלו את השער. עוד וייצמן, אישה-השנה תשל"ח, לא אהב את הלבוש המיצרי שבו הלביש אותו ליף, לרגל המשאומתן עם מצריים. הוא נראה לו מוקיני. אריאל שרון לא התלונן על שער אישה-השנה תשמ"א, שבו צוייר כרוכב על דחפור דמויי-טנק, אך הסתייג מאוד משער אישה-השנה תשמ"ב, אחרי מילחמת-הלבנון, שבו צוייר כוויקינג פראי. הוויקינגים חבשו קסדות בעלות קרניים, אך שרון סבר כי זה מזכיר שור נוגח.

לפעמים היה עלי למתן אותו. כשצייר את אישה-השנה תשמ"ד, מאיר כהנא, הירכה כליכך כסמלים נאציים, עד שנאלצתי להוריד כמה מהם.